

Evangelí del 30 de desembre: l'infant creixia i s'enfortia

Evangelí i comentari del sisè
dia de l'octava de Nadal.

“L'infant creixia i s'enfortia, ple
d'enteniment; i Déu li havia
donat el seu favor.” A sant
Josepmaria li alegrava
contemplar la naturalitat amb
què el Fill de Déu va voler viure
a la Terra, sobretot durant els
trenta anys de vida oculta a
Natzaret. Ens parla de la
grandesa de la vida corrent.

Evangelí (Lc 2, 36-40)

Hi havia també una profetessa, Anna, filla de Fanuel, de la tribu d'Aser. Era d'edat molt avançada: havia viscut set anys amb el seu marit, però havia quedat viuda, i ara ja tenia vuitanta-quatre anys. Mai no es movia del temple i donava culte a Déu nit i dia amb dejunis i pregàries. Ella, doncs, es va presentar en aquell mateix moment i donava gràcies a Déu i parlava de l'infant a tots els qui esperaven que Jerusalem seria alliberada.

Quan hagueren complert tot el que manava la Llei del Senyor, se'n tornaren a Galilea, al seu poble de Natzaret. L'infant creixia i s'enfortia, ple d'enteniment; i Déu li havia donat el seu favor.

.....

Comentari

Una primera consideració, sobre
quelcom que sembla molt secundari
en aquest relat de l'Evangeli: l'edat
d'Anna. Se'ns diu que ja havia fet
vuitanta-quatre anys. Sol ser corrent
pensar que la millor etapa de la
nostra vida és la joventut o el temps
en què hem exercit amb èxit la
professió i lamentar-nos
nostàlgicament del pas dels anys.
Fins i tot podem sentir cert
menyspreu pels ancians i considerar-
los persones poc útils o veure'ls com
una càrrega. L'evangeli d'avui ens
ensenya tot el contrari. El millor
moment de la llarga vida d'aquesta
dona, vídua des de ben jove, s'esdevé
al final de la seva existència: la
trobadra amb la Sagrada Família,
coneixent el Salvador del món. Als
vuitanta-quatre anys es converteix
en apòstol de Crist i parla de
l'arribada del Redemptor a tots
aquells que esperaven la redempció
d'Israel. Els molts anys no són un

obstacle per rebre la crida de Déu i complir la nostra missió al món.

Quan Maria i Josep van presentar el Nen al Temple, tal com prescrivía la Llei de Moisès, se'n van tornar a casa, a casa seva a Natzaret, per continuar vivint com una família més. A sant Josepmaria li alegrava contemplar la naturalitat amb què el Fill de Déu va voler viure a la Terra, sobretot durant els trenta anys de vida oculta a Natzaret. Ens parla de la grandesa de la vida corrent, de com les tasques quotidianes es poden santificar i resulten un veritable camí de santedat pel qual podien caminar els cristians laics.

El passatge de l'Evangelí que contemplem avui, conclou dient que el Nen creixia i s'enfortia, ple de saviesa, la gràcia de Déu estava en ell. Ho demanem al Senyor, per a cadascú de nosaltres en acabar la contemplació d'aquest passatge de

l'Evangelí: que l'Esperit Sant ens
enforteixi en les tribulacions i
il·lumini els nostres pensaments amb
la seva saviesa, perquè aprofitem les
gràcies que rebem del Senyor.

Miguel Ángel Torres-Dulce //
Shutterstock

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/gospel/evangelí-de-
dimecres-de-la-vuitena-de-nadal/](https://opusdei.org/ca/gospel/evangelí-de-dimecres-de-la-vuitena-de-nadal/)
(12/03/2026)